

**CATEQUESI DEL SANT PARE FRANCESC
PREPARADA PER A L'AUDIÈNCIA GENERAL**

del dimecres 16 d'abril de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. II. La vida de Jesús. Les paràboles. 5. El pare misericordiós. Estava perdut i l'hem trobat (Lc 15,32)

Benvolguts germans i germanes,

Després d'haver meditat sobre els encontres de Jesús amb alguns personatges de l'Evangelí, voldria aturar-me, a partir d'aquesta catequesi, en algunes paràboles. Com sabem, són narracions que agafen imatges i situacions de la realitat quotidiana. Per això toquen també la nostra vida. Ens provoquen. I ens demanen que ens hi situem: on soc jo en aquesta narració?

Partim de la paràbola més famosa, aquella que tots recordem potser des que érem petits: la paràbola del pare i els dos fills (Lc 15,1-3.11-32). En ella hi trobem el cor de l'Evangelí de Jesús, és a dir, la misericòrdia de Déu.

L'evangelista Lluc diu que Jesús explica aquesta paràbola per als fariseus i els escribes, que murmuraven perquè ell menjava amb els pecadors. Per això es podria dir que és una paràbola adreçada a aquells que s'han perdut, però no ho saben i jutgen els altres.

L'Evangelí vol lliurar-nos un missatge d'esperança, perquè ens diu que sigui quin sigui el lloc on ens hàgim perdut, sigui quina sigui la manera com ens hàgim perdut, Déu ve sempre a buscar-nos! Potser ens hem perdut com una ovella que surt del camí per a pasturar l'herba, o es queda enrere per cansament (cf. Lc 15,4-7). O potser ens hem perdut com una moneda que va caure a terra i costa de trobar, o bé que algú va posar en algun lloc i no recorda on. O ens hem perdut com els dos fills d'aquest pare: el més jove, perquè es va cansar d'estar en una relació que sentia massa exigent; però també el gran es va perdre, perquè no és suficient quedar-se a casa si en el cor hi ha orgull i ressentiment.

L'amor és sempre un compromís, sempre hi ha alguna cosa que hem de perdre per anar a l'encontre de l'altre. Però el fill petit de la paràbola només pensa en si mateix, com passa en certes etapes de la infància i de l'adolescència. En realitat, veiem molts adults així al nostre voltant, que no aconsegueixen mantenir una relació perquè són egoistes. S'enganyen pensant que poden trobar-se a si mateixos i, en canvi, es perden, perquè només quan vivim per algú vivim de veritat.

Aquest fill petit, com tots nosaltres, té fam d'afecte, vol que l'estimin. Però l'amor és un do preciós, se l'ha de tractar amb compte. Ell, en canvi, el menysprea, es malvèn, no es respecta a ell mateix. Se n'adona en temps d'escassetat, quan ningú no es preocupa per ell. El risc és que en aquests moments comencem a mendicar afecte i ens aferrem al primer amo que se'ns presenti.

Són aquestes experiències les que fan néixer en el nostre interior la convicció distorsionada que només podem estar en una relació com servents, com si haguéssim d'expiar una culpa o com si no hi poguéssim haver l'amor veritable. De fet, quan el fill petit toca fons, pensa a tornar a casa del seu pare per recollir de terra alguna engruna d'afecte.

Només qui ens estima de veritat pot alliberar-nos d'aquesta visió falsa de l'amor. En la relació amb Déu vivim precisament aquesta experiència. El gran pintor Rembrandt, en

una famosa pintura, va representar de manera meravellosa el retorn del fill pròdig. Em criden l'atenció, sobretot, dos detalls: el jove porta el cap rapat, com el d'un penitent, però també sembla el cap d'un nen petit, perquè aquell fill està renaixent. I després, les mans del pare: una masculina i una altra femenina, per a descriure la força i la tendresa en l'abraçada del perdó.

Però és el fill gran el que representa aquells per als quals s'explica la paràbola: és el fill que sempre s'ha quedat a casa amb el pare, i, malgrat això, estava lluny d'ell, lluny amb el cor. Aquest fill potser també hauria volgut anar-se'n, però per por o per obligació es va quedar allí, en aquella relació. Però quan ens adaptem en contra de la nostra voluntat, comencem a acumular ira en el nostre interior i, tard o d'hora, aquesta ira esclata. Paradoxalment, al final és precisament el fill gran el qui corre el risc de quedar-se fora de casa, perquè no comparteix l'alegria del seu pare.

El pare també surt a trobar-lo. No el renya ni el crida al deure. Només vol que senti el seu amor. El convida a entrar i deixa la porta oberta. Aquella porta roman oberta també per a nosaltres. De fet, aquest és el motiu de l'esperança: podem tenir esperança perquè sabem que el Pare ens espera, ens veu des de lluny i sempre deixa la porta oberta.

Estimats germans i germanes, preguntem-nos, doncs, on som nosaltres en aquest relat meravellós. I demanem a Déu Pare la gràcia de poder trobar nosaltres també el camí per tornar a casa.